

[Iver Poulsen.]

Sidst har den højtærede landbrugsminister på de radikales landsmøde den 29. maj i år påstået, at jordlovene ikke var socialistiske. Nu er det selvfølgelig en håbløs opgave at diskutere med en radikal minister, hvad der er socialisme, og hvad der er liberalisme, eftersom det radikale parti jo har valgt at slå de to begreber sammen til et udefinerligt politisk begreb, social-liberalisme, som om liberalisme, som den opfattes i dag, ikke er akkurat lige så social i dette ords sande betydning som en hvilken som helst anden isme. Men en sådan ørkesløs diskussion er også ganske unødvendig i forbindelse med de forkastede jordlove, for den simple kendsgerning, at kommunisterne og socialistisk folkeparti gav disse jordlove tilslutning med den begrundelse, at de betegnede et fremskridt, hvorpå der kunne bygges videre, er et tilstrækkeligt bevis for, at jordlovene var socialistiske, for det vil ikke lykkes regeringen at få en eneste dansk vælger til at tro på, at kommunisterne og socialistisk folkeparti ville betegne noget, der blot bærer skyggen af noget liberalt, som fremskridt. Nej, det, de to partier betegner som fremskridt, er skridt i retning af den samfundsorden, man kender i østlandene med disse landes vidt drevne statsmonopol.

Det lammende chok, jordlovene gav regeringen, har bl. a. vist sig derved, at den jordlovgivning, der før folkeafstemningen hastede så umådelig stærkt, at den skulle gennemføres i et snuptag, nu åbenbart slet ingen hast har, og regeringens ulyst til at gå i gang med at løse jordproblemerne i overensstemmelse med vælgerflertallets ønske er naturligvis blevet yderligere forstærket, efter at regeringen har måttet indrømme, at eksperimentet med grundværdistigningsafgiften har vist sig at være den helt store fejltagelse, hvorved stræbsomme mennesker ville blive beskattet bort fra hus og hjem.

Det er imidlertid ikke tilstrækkeligt at fiksere den urimelige grundværdistigningsafgift; den må naturligvis helt afskaffes, og så burde regeringen for længst være gået i gang med en jordlovgivning efter vælgerflertallets ønske, som det blev udtrykt ved folkeafstemningen, for af helt andre årsager end dem, hvormed regeringen begrundede sin jordlovgivning, haster sagen nem-

lig i dag meget stærkt. Som undskyldning for, at regeringen ikke har fremsat nye jordlovsforslag, har den højtærede landbrugsminister på det tidligere nævnte radikale landsmøde sagt, at jordspørgsmålet kun kan løses efter de socialistiske principper . . . (*Landbrugsministeren* [Skytte]: Nej!) . . . efter de principper, regeringens jordlove indebar, og det er efter min bedste overbevisning socialistiske principper, men det er netop de eneste principper, hvorefter jordproblemerne ikke kan løses, hvis foretagssomhed, fremdrift og en fortsat velstandsstigning skal sikres. Det vil svie, og det vil svie hårdt til hele samfundet, hvis regeringen negligerer landbrugets livsvigtige samfundsmæssige betydning og gennem en stiv lovgivning efter forældede radikale retningslinjer vil forsøge at lægge erhvervet hindringer i vejen for en fri udvikling i overensstemmelse med den tekniske og økonomiske udvikling.

Der kan siges meget smukt om de radikale udstykningstanker, men tiden har vist, at udviklingen er løbet fra disse tanker. Det viser indkomststatistikken, og det viser ikke mindst den stadig stigende befolkningsflugt fra land til by og den kendsgerning, at mange mindre landbrugere i dag må tage ekstraarbejde uden for deres bedrift. Nu er tiden kommet, hvor man ikke længere kan snakke udenom med ønsketænkning, hvilket er så klart bevist, som jeg sjældent har set det, af den højtærede økonomiminister i en kronik i Politiken den 15. oktober 1963, hvor ministeren beskæftiger sig med dette såvel for beskæftigelsen som for den almindelige velstand her i samfundet uhyre vigtige problem. Man kan ikke fastholde dygtige og kvalificerede mennesker ved landbrugserhvervet, hvis ikke samfundet giver erhvervet lige indtægtsmuligheder med andre erhverv og større frihed til at indrette driftsstørrelser, der sikrer den bedst mulige udnyttelse og rentabilitet i driften af Danmarks jord. I den før omtalte kronik skildrer økonomiministeren, hvor vidt fremskreden en faretruende udvikling faktisk er. I trediverne var der dobbelt så mange uddannede landbrugere til at overtage de brug, der normalt skifter ejer i løbet af et år, som der var ejendomme. I halvtredserne var der lige så mange unge overtagere, som der